

Críticamúsica

Imma Merino

Plors i somriures de Maria

Giovanni Batista Ferrandini, Manuel Pla i Nicola Antonio Porpora

Intèrprets: Maria Bayo (soprano) i Acadèmia 1750.
 Direcció: Stefano Demicheli.
 26 d'agost del 2011. Església de Sant Genís de Torroella de Montgrí. Festival de Músiques.

Maria Bayo s'ha convertit en els últims agosts en una presència recurrent a l'església de Sant Genís, de manera que aquesta relació amb Torroella havia de desembocar en una col·laboració amb l'orquestra històrica del festival que, sota la nova direcció de l'entusiasta Stefano Demicheli, està disposada a renovar els seus reptes i ambicions. La soprano navarresa també es proposa reptes que es lliguen a una recerca d'obres i compositors caiguts en un oblit que pot ser ben injust i que així han sigut marginats dels repertoris. No és ben bé el cas d'*Il pianto di Maria*, de Giovanni Battista Ferrandini (1710-1791), però sí de l'autor, de manera que aquesta obra fins i tot va ser atribuïda llargament a Händel. Estudis recents, però, han demostrat que l'autoria correspon a Ferrandini, que va tenir un gran reconeixement a la seva època. Bayo, doncs, vol contribuir a recuperar-lo i en aquest intent ha trobat la complicitat de Stefano Demicheli, que també treballa en aquest sentit i va triar per encetar el concert de cloenda del festival una simfonia lleugera de Fer-

Maria Bayo, una de les protagonistes del concert de divendres a Torroella ■ TONI LEÓN

randini abans que la soprano entrés en escena amb *Il pianto di Maria*, que conté versos terribles i estranys com ara aquests: "Si d'un Déu en feien Mare / per veure un Déu morir, / Perdoneu, Pare Etern / la Vostra gràcia és una gran tortura." El lament de la Verge, doncs, es fa queixa i fins tot retret, encara que li demani perdó al Pare Etern o precisament per això mateix: ja em perdonareu, però quin gràcia és aquesta que m'heu fet.

Il pianto di Maria no és una obra fàcil. Planteja dificultats als intèrprets, de manera particular a la soprano, i a qui l'escolti. Mantinent les seves capa-

citats expressives i la seva exquisidesa en la manera de cantar, Bayo va assumir el repte quan la veu no estava escalfada i, sobretot pel que fa als greus, va semblar que li costava en alguns passatges arribar a la plenitud del cant. Per altra part, potser haurien convingut més dies d'assaig al Món Sant Benet, on van reunir-se la cantant i l'orquestra. Tanmateix, començada amb un estimulant *Concert per a flauta en si bemoll major*, de Manuel Pla, un altre compositor vindicat del segle XVIII, la segona part va semblar que fluïa amb més intensitat i a la vegada amb més gracilitat, tot i que l'obra de Ferrandini

que va interpretar Bayo té la mateixa càrrega dramàtica d'*Il pianto di Maria*.

Aquesta obra és la cantata *Ecco quel tronco*, de la qual sí que pot dir-se que pràcticament ha sigut rescatada de la pols. El cas és que, quan va arribar el seu torn, la veu de la soprano havia trobat el seu punt dolç. Només faltava per rematar-ho que, després d'abordar-se un repertori pràcticament desconegut, l'única propina fos la cèlebre ària *Lascia ch'io pianga*, del *Rinaldo*, que sí que és de Händel. D'un plor es va arribar a un altre, però al final els somriures van tancar aquesta feliç edició del festival de Torroella.